

Единъ денъ си купва нѣколко кутии кибритъ и спокойно рѣже главичкитѣ имъ и ги гълта като хапчета. И пакъ спокоенъ!

Скоро отровата действува. При първото припадане го забелязватъ и откарватъ въ болницата. Но усилията на лѣкари и другари да го спасятъ сж напраздно. И не защото е вече късно. Не! Възможността да бжде спасенъ е била голѣма. Но Троянски не приелъ. Решително отказалъ да приеме лѣкарство. Така се борилъ два-три дена. Съ пълно съзнание той чакалъ смъртта. Когато вече усѣтилъ, че животътъ го напуска, бръкналъ подъ възглавницата и извадилъ една кърпичка.

— Минко, вземи тази кърпичка! Въ нея сж дружественитѣ пари: 27 лева и 35 стотинки. Предай ги!

Като изговорилъ тѣзи думи, падналъ възнакъ и издъхналъ.

Общо изумение обхваща всички присѣтстващи:

Работникъ, който умира отъ гладъ, пази като светиня общата пара. . . .

Я з в и

„Богъ високо, царъ далеко“

Въ единъ ежедневникъ читателъ разказва:

— Решихъ да платя данъцитѣ си. Отидохъ въ бирничеството.

Преди да изчислятъ размѣра на данъка ми, азъ заявихъ, че съмъ вписанъ въ списъка на пострадалиотъ отъ земетресението, поради което не трѣбва да плащамъ 20 на сто увеличение.

Провѣриха списъка. Има ме.

— Това, обаче, не е достатъчно, заяви чиновникътъ. Ще представите удостоверение отъ финансовото управление.

Отърчахъ веднага насреща.

— Не е наша работа, отговориха ми тамъ. — Идете въ общината.

Подчинихъ се и влѣзохъ въ административния отдѣлъ на общината.

— Това е работа на „комитета по възстановяването“, казахъ ми тамъ.

Запитвамъ кжде се помѣщава комитетътъ. Отивамъ. На вратата стои надписъ „Ветеринаренъ лѣкаръ“. Връщамъ се обратно, да не би да съмъ сгрѣшилъ. Съобщава ми, че, въпрѣки тоя надписъ, комитетътъ е тамъ.